

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

**NØRRE ØRSLEV
UNGDOMSSKOLE
1982**

NØRRE ØRSLEV UNGDOMSSKOLE

Årsskrift 1982

Undrer mig på . . .

Undrer mig på, hvad jeg får at se
over de høje fjelde?
øjet møder nok bare sne;
rundt omkring står det grønne træ,
ville så gerne over; –
tro, når det rejsen vover?

Ørnen løfter med stærke slag
over de høje fjelde,
ror i den unge, kraftfulde dag,
mætter sit mod i det vilde jag,
sænker sig, hvor den lyster, –
ser mod de fremmede kyster!

Løvtunge abild, som intet vil
over de høje fjelde?
sprætter, når somren stunder til,
venter til næste gang den vil,
alle dens fugle gynger,
véd ikke, hvad de synger; –

den, som har længtet i tyve år
over de høje fjelde, –
den, som véd, at han ikke når,
kender sig mindre år for år –,
hører, hvad fuglen synger,
som du så trøstigt gynger.

Sladrende fugl, hvad ville du her
over de høje fjelde?
rede du fandt vist bedre dér,
videre syn og højere træer, –
ville du bare bringe
længsel, men ingen vinge?

Skal jeg da aldrig, aldrig nå
over de høje fjelde?
skal denne mur mine tanker slå,
sådan med sne-is og rædsel stå
stængende dér til det sidste, –
blive min dødningekiste?

Ud vil jeg! ud! – o, så langt, langt, langt,
over de høje fjelde!
her er så knugende, tærende trangt,
og mit mod er så ungt og rankt, –
lad det få stigningen friste,
– ikke mod murkanten briste!

Engang, jeg véd, vil det række frem
over de høje fjelde,
kanske du alt har din dør på klem? –
Herre, min Gud! godt er dit hjem; –
lad det dog endnu stænges,
og jeg få lov til at længes!

Bjørnstjerne Bjørnson.

Kundskabens træ

»Kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise. Den dag du spiser deraf skal du dø« (1. Mos. 2,17).

En befaling kan være en spændetrøje, og det kan være det modsatte, det kan være en magt der skaber frihed. Et i middelalderen forekommende krav om afholdenhed i ægteskabet fandt Luther naturstridigt, som at lægge ild og strå ved siden af hinanden og forbyde dem at brænde. En spændetrøje gør tilværelsen pinagtig.

En anden slags befalinger har deres udspring i virkeligheden selv, i Guds vilje. Det er Guds vilje, at du skal elske livet, og ikke nøjes med at elske dig selv. Det er hans vilje og befaling at du skal dyrke den have hvori du er sat, du skal vogte den og drage omsorg for den. Du skal skænke den dig selv, din hele lidenskab. Men træet til kundskab om godt og ondt skal du holde dig fra.

Ved denne befaling har mennesket fået noget betroet der ikke findes noget andet sted i den os bekendte verden. Det har fået betroet friheden til at vælge, sige ja eller nej, afvise befalingen eller adlyde den, flygte fra den eller gøre den til sin egen, opfylde den.

Friheden er menneskets højeste gode, og dets begrænsning. Ved friheden defineres mennesket som en skabning, der kan tage fejl, komme på afveje, lade sig forføre. Med denne begrænsning er mennesket skabt. Begrænsningen er ikke et minus, der ved et uheld er tilstødt mennesket og har forringet det. Det hører med til menneskets skabthed at det kan fristes, at det kan ville overdrive sig selv, selv om det aner, at det går til grunde ved det.

I sin fortolkning af urhistorien i Første Mosebog (kap. 1-11) betegner Claus Westermann det som vildledende at bruge ordet syndefald om spisningen af det forbudte træ. Læren om syndefaldet forudsætter, at menneskeheden oprindeligt levede i fuldkommenhed, men at den – fordi et enkelt individ syndede – blev nedstyrtet i ufuldkommenhed, hvorefter det under hele sin følgende historie er behersket af en slags uhelbredelig elendighedstilstand. Westermann betegner dette som en forgrovelse af Jahvistens beretning. Hvad Jahvisten vil, er ikke at fortælle en syndefaldshistorie, men forfølgelseshistorie. Han tilsigter ikke at skildre hvordan »synden kom ind i verden«, men at skildre, hvad en forførelse er.

Som fortælling er historien uovertræffelig. I korte præcise sætninger skildres et almengyldigt forløb. En vigtig rolle spiller slangen. Slangen er intet andet end netop en slange. Den er ikke et mytologisk væsen, ikke en personifikation af djævelen eller det onde. Der var i det ældste Israel ingen forestilling om eksistensen af en djævel. Som ræven hos os er snu, var slangen i Orienten i besiddelse af snigende listighed. Slangen betyder at en forførelse aldrig er langt borte, når omstændighederne er til stede.

»Slangen var trækere end alle markens andre dyr som Gud Herren havde

skabt. Den sagde til kvinden: har Gud virkelig sagt, I ikke må spise af noget træ i haven?« Det havde Gud jo ikke sagt, men overdrirelsen er velberegnet, den fremkalder en følelse af urimelighed hos kvinden og får også hende til at overdrive. Alle havens træer står til vor rådighed, forsikrer hun, men træet til kundskab om godt og ondt må vi ikke engang røre ved. Så skal vi dø. – Dø, sagde slangen, sikke noget snak, det dør I ikke af. Men I bliver indsigtfulde som Gud, og det passer ham ikke, han er misundelig, han vil have sin viden og kunnen for sig selv.

Det dramatiske i kvindens indre dialog med sig selv har fortælleren ved hjælp af slangen fået tydeligt frem i lyset. Bedre kan det ikke gøres. Jordbunden er beredt. Kvinden så på træet, det var indlysende at spise af, en lyst for øjnene at se på, og godt at få forstand af. Hun tog dets frugt, spiste og gav ligeledes Adam at spise.

»Da oplodes deres øjne, de kendte at de var nøgne«.

Hvori består det fatale ved denne spisning af visdommens træ? Er kundskab et onde?

Tværtimod – kundskab er et gode, en væsentlig evne i sjælen, en uundværlig evne. Sjælen er i sin helhed gennemtrængt af en styrke der viser sig i alt, hvad man giver sig af med, alt hvad man tænker og udretter i gerning og foretagsomhed. Kundskab og kunnen hører sammen. Uden visdom og kløgt famler sjælen i blinde. At kende noget er at tilegne sig det, leve med det, elske det. Kundskab er aldrig abstrakt. At have kundskab til en ting er at være fortrolig med den. At kende et menneske er at elske det, at leve sig ind i dets sindelag og egenskaber. I fortroligheden ligger evnen til at være til imellem andre. Den er forudsætningen for at den gerning lykkes som man har sat sig for. Fortrolighed kan ikke adskilles fra indsigt og kundskab. Profeten omtaler det som en nødvendighed for gode vejledere at være i besiddelse af »kløgt og indsigt« (Jer. 3,15).

Det fatale ved forførelsehistorien er ikke, at mennesket tilstræber kundskab, det er tværtimod dets bestemmelse, men at det stræber ud over sin begrænsning. Det begærer at ville være som Gud til at kende godt og ondt. Om betydningen af udtrykket »godt og ondt« har der været ført langvarige diskussioner mellem fortolkerne. Det naturligste er vel nok at forstå det som det lyder, »lige ud ad landevejen«, som udtryk for en omfattende videnbesked med hvad der gavner og hindrer de planer man fatter for at kunne beherske sin tilværelse og have nok i sig selv. Godt er hvad der fremmer mine hensigter, ondt hvad der står dem imod. I denne stræben efter kundskab for magtens skyld bliver kundskaben perverteret. Det perverterede er ikke ønsket om magt, men ønsket om at opleve sig selv som mægtig, opleve den nøgne magt som udspringende ikke af fortrolighed, men af trangen til at overdrive sig selv.

Normalt er kendskab til et menneske identisk med at forholde sig til det i fortrolighed (tillid, venskab, samfølelse). Når fortroligheden udelades, for-

vandles kundskaben til beregning. Da kvinden ser at træet er godt at få forstand af, ægger det hende. Hun slipper fortroligheden til den magt der advarede hende. Hun griber til. Adam gør det samme. Han behøver ikke engang at forføres, han er medløber uden større vanskeligheder.

Begge overskrider deres begrænsning, og de mærker det selv. De får noget at vide om sig selv som de ikke vidste før, som Raskolnikov da han havde myrdet. Deres øjne åbnedes, de ser at de er nøgne og søger at skjule sig bag figenblade.

Dette er ikke en historisk beretning om, hvad der skete i tidernes morgen, men en typologisk beskrivelse af, hvad der sker alle dage og til alle tider.

Dostojevskij fortæller den samme historie i romanen om Raskolnikov.

Raskolnikov er en fattig student der lever i den yderste nød. Han fristes af tanken om at myrde en gammel pantelånerske og røve hendes penge. Den gamle låner penge ud mod ågerrente, udplyndrer hensynsløst sine kunder og piner livet af sin yngre halvsøster, en krøbling, som hun udnytter til det yderste. Raskolnikov planlægger at udplyndre hende og bruge pengene til høje og ædle formål. Dels ønsker han at hjælpe sine nærmeste, skaffe sin moder en sorgfri alderdom og befri sin søster fra de nærgående krav en rig godsejer, hos hvem hun er i huset, stiller til hende, dels tænker han sig på den måde at kunne skaffe sig midler til at gøre sit studium færdigt, for så at rejse til udlandet og leve som et hæderligt og karakterfast menneske, konsekvent i opfyldelsen af sine humanitære pligter over for menneskeheden. Han mener dermed at kunne sone sin ugerning, hvis det da er en ugerning at tage livet af et gammelt affældigt skadedyr af et menneske, som ikke selv ved hvorfor det eksisterer, og som en måned senere måske under alle omstændigheder ville krepere af sig selv.

Slangen er i aktivitet. Den får til at begynde med det hele til at se uskyldigt ud. Mordet er jo til gavn for alle parter. Den gamle er en stupid, ondsindet og grådig kælling. Hun puger penge sammen til ingen nytte. Hendes liv er ikke noget liv, kun tomhed og selvfortærelse. Hun går ikke glip af noget, hvis man slår hende ihjel.

Det planlagte mord får karakter af en velgerning mod menneskeheden. Men derved standser slangen ikke. For at kunne myrde, må man kunne hæve sig over mængden. Raskolnikov undfanger ideen om »de ualmindelige«. De tager livet i deres egne hænder uden småborgerlige hensyn. Han har studeret Napoleon og opdaget, at for den sande hersker er alting tilladt. Han lægger Toulon i grus med sine kanoner, foranstalter et blodbad i Paris, glemmer en hel armé i Ægypten, ødelægger en halv million mand på et felttog i Rusland og afgør i Vilna det hele med en vits. Slangen sniger sig ind på livet af Raskolnikov: – Hvad tror du Napoleon ville have gjort, hvis det ved begyndelsen af hans løbebane ikke havde været en hær der skulle slås ned, men en gammel ondsindet kælling? Tror du ikke han ville være gået hen over den gamles lig? Naturligvis ville han det.

Nu har slangen nået sit mål. Træet er en lyst for øjnene at skue og godt at få forstand af. Beslutningen er truffet. Raskolnikov slår pantelånersken ihjel. Men da gerningen er gjort, sker det uventede. Som i Første Mosebog. Hans øjne åbnes, han opdager at han er nøgen. I samme nu den gamle er slået ihjel, skifter alting udseende. Han bliver ilde tilpas, nervøs, og får kvalme. I sin forvirring glemmer han helt den planlagte udplyndring. Han skjuler sig – ikke bag figenblade – men bag sygdom. Og da han endelig kommer sig, har paradiset porte lukket sig.

Adams forgribelse på kundskabens træ er i kirkens historie ofte blevet forstået som et syndefald der fik konsekvenser for alle mennesker. Ved deres afstamning fra Adam er de alle syndere fra fødslen.

Augustin (354-430) var den første der udformede denne lære systematisk. Før syndefaldet levede Adam i kærlighed til Gud. Han elskede Gud med samme kærlighed som Gud elsker sig selv med. En ydre grund til at synde var der ikke. Af egen fri beslutning opgav han kærligheden til Gud og begyndte at elske sig selv i stedet. Det medførte en omfattende fordærvelse af sjæl og legeme. Sjælens fordærvelse blev synlig i legemet, og legemets fordærvelse blev synlig i seksuallysten. »Kødets lyst« er syndens centrum.

Denne lære stemmer ikke med Jahvisten. Jahvisten fremstiller ikke forførelsens indhold som en fristelse til kønsdrift, men som en fristelse til magtbegær. Træet var godt at få forstand af, forstand på godt og ondt, på hvad der fremmer eller hæmmer ens stræben efter egenmægtighed, ens mulighed for at have nok i sig selv.

Hvis denne drift mod egenmægtighed også bemægtiger sig kønsdriften, får det naturligvis konsekvenser, forskellen mellem kærlighed og hor bliver synlig. Kærligheden oplever kønsdriften som en måde at komme hinanden i møde på. Kærlighed er at opleve den elskede, hor er at opleve sig selv. Kærlighed er at have omhu for den elskede, hor er at gøre »den elskede« til en genstand. Det er ikke lysten der er syndig, men vellysten. Gøres lysten til kærlighedens formål, forsvinder kærligheden, og lysten bliver en form for svælgen i sig selv. »Kærlighed er at tage frit og give frit« (Blake) – at give sig selv, sit venskab, sin fortrolighed, sin nøgenhed, og at tage imod den andens. Kærlighed er liv og salighed, hor er ensomhed og selvfortærelse – ligesom egenmægtighed.

Knud Hansen.

25 års jubilæum på Nr. Ørslev Ungdomsskole

Den 1. oktober 1957 blev Nr. Ørslev Ungdomsskoles forstanderpar, Kirsten og Knud Holm Pedersen, ansat på skolen.

Dette ansættelsesforhold kan vi nu, 25 år efter, om ikke før, konstatere, har været en afgørende milepæl i skolens udviklingshistorie. I dette tidsrum har både skolens ansigt og indre forhold ændret sig ganske betragteligt i takt med de krav, som bærer en levende skole. Der har således foregået en glidende, positiv udvikling, som har været til stor nytte og glæde for de mange mennesker, der for tiden har, og før har haft, deres daglige tilværelse på skolen.

Forstanderparrets indsats i disse 25 år har vist sig at være både enestående og lykkelig for denne skole, og denne kendsgerning nyder vi, der er på skolen i dag, megen gavn og glæde af i det daglige arbejde.

Det var derfor både indlysende og naturligt, at skolens bestyrelse valgte at fejre den 1. oktober 1982, som jo netop var 25-års dagen for Kirstens og Knuds ansættelse.

I dagspressen var der derfor annonceret et såkaldt »Åbent hus« i tidsrummet 9-11 denne fredag formiddag. Det officielle program var følgende:

9.00 Morgenkaffe.

9.30 Morgensang, herunder tale af Holm og formanden for bestyrelsen, Hakon Winther. Disse taler er gengivet herefter.

Derpå overrakte Hakon Winther Kirsten og Knud en gave fra skolen, som bestod i en kuvert med indhold til fri afbenyttelse.

Ca. 100 personer, som har forskellige former for tilknytning til Kirsten og Knud og til skolen i det hele taget, mødte op, og sammen med skolens faste beboere befandt der sig 170-180 personer på skolen denne formiddag. – Dette faktum bevirkede, i denne særlige anledning, en dejlig positiv stemning og en næsten historisk fornemmelse af jubilæets betydning. – Håndtryk, smil og en velfortjent blomster- og gaveregn gav udtryk for hjertelighed og fælles oplevelser, der havde rod i såvel skolens fortid som nutid og dermed i Kirstens og Knuds liv og tilværelse.

Erik Kjelgård.

Tale af Knud Holm Pedersen

Man kan sikkert forstå, at jeg i dag føler mig inspireret til at formulere nogle tanker, jeg gør mig i anledning af denne dag.

Det er jo sådan, at som årene går, forandres man, og de øjne, man har, ser på en anden måde, end de gjorde tidligere. De øjne, jeg har nu, ser anderledes, end de gjorde for 25 år siden. Det er, som om jeg nu bedre kan se et videre perspektiv i det, vi begyndte på for 25 år siden. Men der er noget, der melder sig på denne nethinde, vi har inde i hovedet, når jeg tænker tilbage på den tid. Det er billedet af de personer, vi mødte først, da vi begyndte herovre.

Når man kommer til et sådant sted, som vi nu gjorde for 25 år siden, så må man forstå, at vi var rådvilde og famlende over for mange ting. Og da var det så vældig dejligt at møde nogle mennesker, der var venlige over for os, var os venligt stemt og viste os den største tillid. Og der står en mand som Hans Dalby mejslet i vores erindring som en af dem, der satte os i arbejde. *Han var jo formand for skolens bestyrelse.* Og den måde, det skete på, var meget betydningsfuld. Mange af jer kendte Hans Dalby, og vi har den glæde, at fru Dalby sidder her mellem os. Det var meget velgørende for os at møde denne velvilje, så snart vi kom til Falster. Og det samme gjorde sig gældende med den øvrige bestyrelse. Den samme venlighed og tillidsfuldhed slog os i møde.

Nu skete der jo store ting i disse første år. Mange vil vide, at byggeri og videre planlægning tog opmærksomheden. Men der skete også noget andet. Skolen gik over til at blive en selvejende institution, og det gjorde, at der allerede året efter måtte en ny fundats til, og der måtte også en ny bestyrelse til, og da mente Hans Dalby ikke, han kunne være med længere. Han havde da været i skolens bestyrelse i mere end 20 år.

I den nye bestyrelse var naturligvis de tidligere medlemmer at finde, men der kom også nye til.

Jeg skal ikke nævne navne, men jeg konstaterer varme i mit sind, når jeg ser navnene i skolens forhandlingsprotokol. For også hos denne bestyrelse mødte vi den samme venlighed og hjælpsomhed. Og formand blev Holger Hansen, der også er her i dag. Det betød så meget for os, at vi blev sat ind i forholdene på den måde. Der var ligesom på forhånd skabt et tillidsforhold. Og så var der en ting, der var meget, meget vigtig. Man kan sige, det er selvfølgelig, men det er det nu ikke. Vi fik overladt denne plads, dette sted her, i fuld frihed, vi havde fuld frihed til at gøre, som vi syntes tingene måtte gøres. Det var så betydningsfuldt, at vi i starten netop blev ført ind i forholdene på denne måde. For når vi fik vores fulde frihed, fik vi også et fuldt engagement. For I ved jo godt, at kun i frihed kan man føle virkelig ansvar og engagement og forpligtelse i det, man har med at gøre. Og sådan er det stadigvæk. Sådan er forholdet stadig til denne høje instans som bestyrelsen er, for det er den jo, men vi fornemmer det bare ikke. Forholdet mellem bestyrelsen og de folk, der er på

skolen, er, som det blev sat i gang dengang. Og det kan man ikke prise højt nok. For ud fra denne frihed udspringer der en ansvarhedsfølelse og en forpligtelse og en følelse af frihed i det daglige, som gør, at tingene kan fungere. De, der kender de frie skoler, ved også, at denne frihed er en forudsætning for de frie skolers virke.

Når jeg ser dette i et større syn, ser jeg de bestyrelser, der har været forud og den, der er, og de, der kommer i fremtiden. Samtidig ser jeg det arbejde, der er blevet gjort gennem tiderne. Og da er det, jeg må spørge: Hvad er det, der har båret alt dette? De af jer, der kender skolens historie, vil vide, at det har været strengt arbejde for mange. Hvad er det, der har fået disse bestyrelsesmedlemmer til at gå ind for dette arbejde. Hvad er det, der har fået folkene på skolen til at engagere sig så fuldt ud. Der kan kun være én forklaring. Det må være bevidstheden om, måske en uerkendt bevidsthed om en forpligtelse over for vores fælles helhed, den helhed, som vi på trods af kritik, og hvad vi ellers gør i det daglige, holder af og udmærket ved er uendelig værdifuld, og som vi egentlig føler er en del af os selv. En forpligtelse over for denne fælles helhed er det, der har fået denne skole gennem disse mange skiftende tider. Det synes jeg nok er værd at tænke over. I det daglige er der så mange ting, der optager os, småting, der ofte skygger for de store ting. Disse er jo netop denne frihed, dette ansvar, denne forpligtelse, der er i arbejdet. Og det er det, der råder på dette sted, og det er det, der skal bære det i den fremtid, der kommer.

Og lad mig da til sidst ønske, at arbejdet i fremtiden til alle tider, så længe denne skole består, må være båret af en forpligtelse over for denne vores fælles helhed, dette land, dette folk vi tilhører. Og lad mig også ønske, at eftertiden vil vise, at det åremål, vi har virket her, vil være et holdbart led i den kæde, der er startet for mange år siden og gerne skulle fortsætte ud i fremtiden.

Tale af skolens formand, Hakon Winther

I dag er flaget atter gået til tops på Nr. Ørslev Ungdomsskole; denne gang for at markere 25 års dagen for vort forstanderpar Kirsten og Knud Holm Petersens ansættelse på Nr. Ørslev Ungdomsskole.

Så vidt jeg har erfaret, var der flere ansøgninger til pladsen dengang, men der er ingen tvivl om, at den daværende bestyrelse valgte rigtigt, da det blev jer, der fik pladsen.

Kort efter jeres ansættelse holdt du, Holm, et foredrag ved efterårsmødet; dengang over emnet fremskridt og fremgang mod hvad? Tidligere forstander Geertsen skrev som kommentar, at de tanker, som fremkom i foredraget, var en bekræftelse på, at I ville føre skolen videre i den linie, som hidtil var fulgt.

Når vi i dag er samlet for at fejre jeres 25 års jubilæum, er det vel naturligt, at vi kaster blikket tilbage, og vi kan med rette bekræfte, at den linie, ånd og målsætning har I begge to i skøn forening ført videre. I har begge to i fællesskab søgt at tilpasse skolen til tidens krav, så det blev et godt sted for de unge at søge hen. Vi havde jo for knap fire år siden den glæde at kunne fejre skolens 100 års jubilæum. Meget er sket og forandret på skolen i årenes løb, men når man læser skolens historie op til i dag, må man nok sige, at de største forandringer er sket inden for de sidste 25 år. Vi må jo også erkende i samme forbindelse, at der fra lovgivningsmagtens side er set med velvilje på efterskolernes arbejde, så der har været flere penge at arbejde med end tidligere.

Da I blev antaget her på skolen som forstanderpar omkring 1. august 1957, var der tilmeldt 8 elever. Det var vistnok med en vis spænding, at I dengang så 3. november i møde. Der siges, at I havde talt om, at hvis der kom 20 elever, så var I tilfredse, men det blev til 42.

I tog opgaven som forstanderpar op som en udfordring til fremtiden. Denne udfordring bevirkede, at I sammen med den daværende bestyrelse vedtog at gå i gang med et større byggeri her på skolen. Det var gymnastiksal, skolestue m.v., der først stod for tur, og sådan er det gået slag i slag igennem de 25 år, større eller mindre nybygninger eller forandringer; det vil man kunne se, hvis man går en omgang omkring skolen, hvor der er sat årstal på bygningerne.

På det pædagogiske og undervisningsmæssige område har I søgt at være med hele tiden, tage de nye opgaver op, som meldte sig. I alle jeres første år her på skolen var der piger om sommeren og drenge om vinteren. Men i året 1966-67 gik man over til fællesskole samtidig med længere skoleophold. Også det år, hvor man første gang gennemførte de statskontrollerede prøver, og i 1971 startede man undervisning til teknisk forberedelseseksamen. I årene, der er gået, har I jo haft den glæde altid at have haft fuldt hus. Tit har I vel stillet jer selv det spørgsmål: hvad udbytte har de unge haft af opholdet her? Det er svært at måle i nuet, men ét er givet, det giver de unge mennesker en god ballast og inspiration i deres videre færd, men også med den udvidede

undervisningsplan, hvor unge har søgt andre skoler efter opholdet her, har I haft den glæde og tilfredsstillelse, at de har klaret sig godt.

Til dig, fru Holm, skal også nævnes den enestående indsats og præstation både at være, skal vi sige højskolemor og lærer, men også den overordnede ledelse i skolens køkken. Et godt lærested har det også været for de mange unge m/k'er, som er gået køkkenleder- eller husgerningsvejen m.v.

Jeg har forsøgt at trække en del af de ting frem, som er sket i disse 25 år. Meget mere skulle måske have været nævnt, men ét er givet, at I som forstanderpar har haft en enestående evne til at supplere hinanden i den gerning, som I har valgt som jeres livsgerning, og en enestående evne har I haft til at finde gode lærerkræfter til at bistå jer i dagens gerning. Jeg har altid følt det som en glæde, når jeg har været her på skolen til formiddagskaffe og som passiv lytter oplevet, hvordan lærerstaben med forstanderen i spidsen diskuterede problemerne og spørgsmålene, som meldte sig i dagens skolegerning. På bestyrelsens vegne vil jeg gerne have lov til at sige tak for godt samarbejde og for god ledelse af vor skole. I har ikke alene som forstanderpar skabt respekt om jer selv, men også om Nr. Ørslev Ungdomsskole, ikke alene her i landsdelen, men også ud over det ganske land.

Med håbet om, at I må have kræfter og helbred til en del år endnu at lede Nr. Ørslev Ungdomsskole, vil jeg gerne bede alle om at rejse sig, for at vi kan udbringe et leve for vort forstanderpar.

Frihed og fællesskab

Hymne to freedom

Drømmen om et sted...

Freedom is just another word
for nothing left to lose

Kom og syng en enkelt sang
om frihed

Snart dages det brødre...

Det haver så nyligen regnet
Krigsatt av fiender

Frihed er det bedste guld
Friheden flyver...

Der er i årenes løb skrevet et utal af sange i alle genrer, som behandler emnerne *frihed* og *fællesskab*. I en radioudsendelse for et par år siden behandlede Torben Krogh disse emner på en meget spændende måde. Det fik mig til at tænke på, at det kunne være sjovt at se, hvordan eleverne på danskholdet ville reagere på at få det som stilmne. Samtidig havde jeg en forestilling om, at vi ved samtaler og diskussioner om emnet kunne komme til at berøre en masse centrale områder. Områder, hvor vi kunne få begreberne frihed og fællesskab tæt på og se, om vi kunne udrede og forstå betydningen af dem.

På 3. år har jeg taget dette emne op i den første del af skoleåret. Hver gang kommer der en masse nye aspekter ind – aspekter, som er medvirkende til, at man skoleåret igennem gang på gang kommer ind på ordene frihed og fællesskab. Hver gang bliver man en smule klogere, men bestemt også mere forvirret. Er de to begreber uforenelige eller hører de sammen? Vi i den vestlige verden kalder den vestlige verden for den frie verden. Er det så som så med friheden i USA? De socialistiske lande, som bygger på fællesskab, kalder vi den ufrie verden. Er det så som så med fællesskabet i Sovjet?

I det følgende har jeg konstrueret en samtale, som dækker nogle af de områder, vi er kommet ind på i de tre år. Samtalen er forsøgt gjort så virkelighedsnær som muligt, baseret på notater og bånd. For nemheds skyld foregår samtalen mellem 4 elever.

D: »Hvad er frihed?«

A: »Hvis det drejer sig om den individuelle frihed, må det være noget med, at man kan tænke, sige, skrive og gøre, hvad man har lyst til.«

B: »Så er der jo ingen, der har frihed. Jeg kan da ikke bare gøre, hvad der passer mig.«

C: »Stort set kan du da, bare det ikke går ud over andre.«

B: »Bare det ikke går ud over andre, ja, men så er der da også straks en begrænsning.«

D: »Der skal selvfølgelig være en ramme om ens frihed. Vi har alle en ramme om vores frihed. Hvis jeg tager mig frihed til at gøre noget uden for min ramme, så bliver en andens ramme mindre – det er da meget enkelt.«

A: »Så enkelt kan jeg nu ikke se, at det er, rammerne har jo ikke ens størrelse. Vi kan se det her og i det øvrige samfund. Prøv f.eks. at se på en direktør og en arbejder. Direktørens ramme er da meget større end arbejderens – jeg synes, det var i orden, hvis rammerne var ens.«

C: »Jamen det kan de jo aldrig blive – direktøren har et meget større ansvar end arbejderen, ergo skal hans frihed selvfølgelig også være større.«

D: »Jep, han har nemlig frihed under ansvar.«

B: »Jer med jeres frihed under ansvar, hvorfor skulle en direktør være bedre til at forvalte en frihed end arbejderen? Vi har jo lysende eksempler med de afskedigede FDB-direktører – de var sig da i hvert fald ikke deres ansvar bevidst – de kunne ikke forvalte deres frihed.«

D: »Nej, det kunne de ikke, men de blev også afskediget af samme grund – og jeg kan love dig for, at de får svært ved at få andet arbejde. En arbejder vil ikke i den grad komme i offentlighedens søgelys, han kan lave en masse dumme ting uden der sker noget – deri ligger forskellen.«

B: »Hva' så med fællesskabet?«

A: »Fællesskabet fejler ikke noget. Den danske arbejders kamp for friheden er da blevet til gennem fællesskab.«

B: »Jamen, der er alligevel noget galt, for arbejderen i dag har jo ikke selv frihed til at vælge, hvilken fagforening han vil være medlem af, det har vi set flere eksempler på.«

A: »Arbejdernes kamp udmøntedes i solidaritet – jo flere der står sammen i en forening – jo stærkere står man da. Det kan da ikke nytte noget, at nogen arbejdere finder på, at de vil være medlem af f.eks. Kristelig Fagforbund – det er for latterligt.«

C: »Det kan du da ikke tillade dig at kalde latterligt, hvor er deres frihed henne – pst væk –«

- D: »Jeg kan altså ikke forstå, at man ikke på arbejdspladserne kan stå sammen med virksomheden i stedet for at stå sammen mod den. Det må dog være i alles interesse, at arbejdspladsen fungerer bedst muligt – og alle kan altså ikke være direktører.«
- B: »Jeg synes, vi skal væk fra den politiske snak, vi kommer ikke videre med den.«
- C: »Det giver jeg dig ret i. Jeg vil gerne over i Kris Kristoffersons sang: »Frihed er kun et andet ord for ikke at have noget tilbage at miste.« Det forstår jeg altså ikke.«
- D: »Heller ikke her – så er frihed da i hvert fald noget, man ikke skal tilstræbe at opnå, for det vil jo sige, at man står fuldstændig på bar bund.«
- A: »Solsjenitsyn har sagt noget af det samme i bogen: »En dag i Ivan Denisovitjs liv.« Bogen skildrer en januar dag i 1951 i en sibirisk arbejderlejr for politiske fanger. I bogen siger jegpersonen på et tidspunkt, at han føler, han har den fuldkomne frihed, idet han intet har mere, der kan tages fra ham. Det eneste, han har tilbage, er livet.«
- B: »Det kan ikke være frihed. De fleste mennesker arbejder målbevidste på at have noget at miste.«
- C: »Det er jo et paradoks, man kan ikke have sin frihed, når man er i fængsel.«
- D: »Jeg kommer til at tænke på, indebærer friheden i virkeligheden ikke ensomhed? Jeg tænker ikke på en sag, hvor man kæmper for frihed sammen, jeg tænker på det enkelte individ.«
- A: »På båndet hørte vi, at Karen Blixen i et brev fra Den afrikanske Farm skrev til sin bror, at størst af alt satte hun kærligheden til sin frihed. Hun ville ikke besidde og ikke besiddes – men friheden har sin pris.«
- C: »Dermed mente hun vel, at ensomheden kunne få tag i hende en gang imellem.«
- B: »Jeg har her et citat fra Politiken i søndags. Der var interview med Petersen fra »Clausen & Petersen«. Han siger: »At være et frit menneske må være en fornemmelse man har indeni. For mit eget vedkommende har friheden noget at gøre med at prøve sig selv af, at overskride sine egne grænser.«
- D: »Det lyder meget interessant, for det vil jo sige, at han hele tiden arbejder med sig selv, bruger sig selv, prøver sig selv, det har vi alle frihed til.«
- A: »Vi snakker og snakker om vores »overflodsfrihed«. Jeg kan ikke lade være med at tænke på negrenes frihedskamp. Martin Luther King, der stod for et fredeligt fællesskab – et fællesskab, der kæmper for negrenes frihed – han blev skudt.«
- C: »I de sorte amerikaneres frihedskamp ser vi netop, at det er en kamp, der må udkæmpes i fællesskab – her er fællesskabet ikke frihedens modsætning, men tværtimod forudsætningen.«
- D: »Der er talrige eksempler fra historien og nutid, hvor det har vist sig, at frihed og fællesskab hører sammen. Herhjemmefra har vi bøndernes

frihedskamp, der udmøntedes i andelsbevægelsen – fra udlandet har vi lige nu Polen – Solidaritets kamp for frie fagforeninger. Der kunne nævnes masser af andre eksempler.«

B: »Det er svært at få hold på noget – nu er vi derhenne, hvor vi startede. Jeg ved godt, at de områder, jeg nu nævner, er vidt forskellige, men jeg synes, der er noget, som er tankevækkende:

I Polen kæmper man for frihed gennem frie fagforeninger.

I Danmark er LO blevet så stærk, at den enkelte ikke mere har sin frihed til at vælge.«

C: »Vil du dermed sige, at frihed og fællesskab er uforenelige?«

B: »Det er da helt klart, at friheden her er fløjet væk – og hvis friheden flyver, så er den et abstrakt begreb.«

D: »Frihed er måske kun en drøm?«

C: »Tales der mere om fællesskab/solidaritet/frihed end der handles?«

A: »Hvis alle ville yde efter evne og nyde efter behov, så skulle I bare se.«

C: »Dig og din yden og nyden efter evne og behov, hvis det skulle være realitetssnak, så skulle alle mennesker være fuldkomne. Jeg kender ingen, der er det – Gør du?«

Dagny Rytz.

I forlængelse af denne »samtale« bringes en stil, skrevet af Anette Friis Pedersen, der er elev her på skolen i år.

Frihed og fællesskab

Begrebet frihed er meget vanskeligt at definere. Der findes flere former for frihed: handle- og skrivefrihed, frihed til frit at udfolde sig, gøre og være som man vil og mene, hvad man vil. Derfor må frihed være noget individuelt; man er fri, hvis man føler sig fri. Karen Blixen har sagt, at hun opfatter frihed som forholdsløshed, dvs. uden fast forhold til et andet menneske. En ting er i hvert fald sikker: alle ønsker at have deres frihed, og mange ønsker at kæmpe for den.

Man skal være et stærkt menneske med en stærk vilje for at få frihed og beholde den. Frihed er individuel, men derfor behøver man ikke at være ensom, hvis man er fri. Jeg tror ikke, man kan føle sig fri, hvis man er ensom og utilfreds. Derfor kan man godt ud fra andres synspunkt være fri, uden at føle sig fri. Frihed har både noget at gøre med selve personen og omgivelserne, familie, arbejde og det ansvar, der følger med. En person kan føle sig fri, selv om vedkommende er bundet i og af omgivelserne, mens en anden måske føler sig bundet af sig selv, men ikke af omgivelserne.

At frihed skulle være et andet ord for, at der intet er tilbage at miste, har en vis rigtighed. Selv om alle ønsker frihed, er der ikke mange, der ønsker at miste alt for friheden. Man ønsker bare lige så meget frihed som »de andre«. Derfor behøver den frihed man stræber efter ikke være den sande, virkelige frihed. Et menneske, der intet har tilbage, der binder det, intet at miste, behøver ikke være bange for at miste noget og kan derfor føle sig fri. Alle de, der efterstræber og kæmper for frihed, gør det ikke, fordi de intet vil have tilbage at miste, men af stolthed og misundelse. Man mener, at alle har lige ret til frihed, og at ingen skal have mindre frihed end andre. Derfor søger man hele tiden efter mere og mere frihed, og mener, at der med friheden også følger andre ting, såsom penge og indflydelse.

Fællesskab er nødvendigt, når vi lever så mange sammen i et land og i en verden, der helst skulle fremstå som en helhed. Men fællesskabet er også noget, en person kan føle sig bundet af. Det kan bruges som et middel til at opnå frihed for en større gruppe, men ikke personlig og individuel frihed.

Derfor er der så dårlige muligheder for personlig frihed i de socialistiske lande: Sovjetunionen og østbloklandene. Det russiske folk lavede revolution i 1917, fordi det blev undertrykt af zaren, og det kunne få sin frihed ved hjælp af et enigt fællesskab. I dag har man et nøje ordnet og reglementeret fællesskab, der er så stramt, at det udelukker personlig frihed. Det russiske folk fik den frihed, det ønskede, via fællesskabet; derfor behøver det ikke det stærke fællesskab mere. Nu ønsker det i stedet personlig frihed, som naturligvis er udelukket af frygt for, at fællesskabet kunne tage skade.

I den vestlige verden satser vi mere på den enkelte persons frihed i stedet for at dyrke fællesskabet. Her kan man sige, gøre og mene, hvad man vil, men et

lands befolkning har tilsyneladende intet at være fælles om, intet at kæmpe for sammen. Enhver hypper sine egne kartofler og tænker ikke på naboen, – tænker ikke på næsten – tænker kun på sig selv.

Selv om vi i Den vestlige Verden dyrker friheden, er mange alligevel ensomme og ufri. Vi er nemlig bundet af stræben efter statussymboler, givne samfundsnormer og ansvar, der gør, at vi bliver ufri og ikke er i stand til at være os selv. Desuden bliver vi sløve af ikke at kæmpe for friheden, og vi glemmer at bruge den frihed, vi har.

Rundt om på jorden findes der mennesker, der hver dag kæmper for deres frihed. Den er for dem så vigtig, at mange endog ønsker at dø for den (om ikke andet, er man fri, når man er død!). Folket slutter sig sammen i større eller mindre grupper for at kæmpe for friheden. Det frihedshungrende folk er blevet så desperat, at det griber til metoder, der virkelig kan vække undertrykkerne. Oftest bruges voldelige metoder såsom revolution, terroraktioner og gadekampe.

Gennem tiderne har der været mange uroligheder og revolutioner for at skaffe et folk dets tabte frihed tilbage. Et eksempel er den franske revolution i 1789, hvor parolen var »frihed, lighed og broderskab«, og hvor man kæmpede mod aristokratiet: kirken, kongen og adelen.

En stor gruppe mennesker, der også kæmper for deres frihed, er USAs farvede befolkning. Der er opstået forskellige retninger af frihedsorganisationer, både voldelige og ikke-voldelige. En af fortalere for de farvedes frihed og rettigheder og mod racediskriminationen var den farvede præst og borgerrettighedsforkæmper Martin Luther King. I midten af 1950'erne oprettede han en organisation, der med ikke-voldelige midler skulle skabe fredelig sameksistens med den hvide befolkning. Han sagde bl.a., at hans håb og drøm var, at alle kunne sidde ved forståelsens- og broderskabets bord, uden at skele til hudfarve.

En anden organisation er Black Power, hvis slagord er: »Black is beautiful«, sort er smukt. Denne organisations middel til de farvedes frigørelse er vold. Man ønsker sort overherredømme, magt – faktisk racediskrimination mod de hvide.

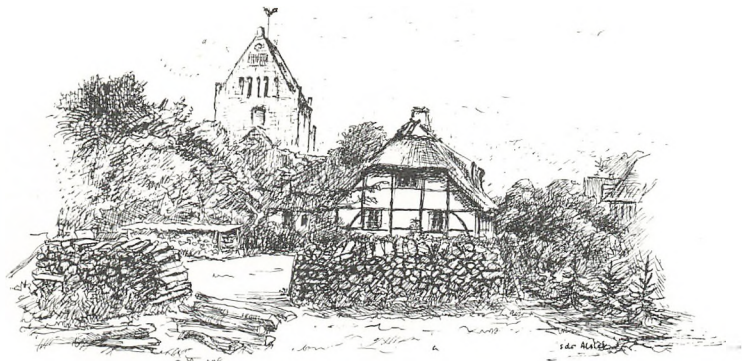
Den nylig opståede fagforening Solidaritet i Polen er en af de mange frihedsorganisationer verden over. Alene dens opståen er et bevis på, hvor stærkt det polske folk ønsker friheden. Fællesskabet har de i form af socialismen, men dette system vil ikke tolerere frit tænkende mennesker, der formår at tage et initiativ på tværs af systemet. Folket ønsker frihed og mad, og ingen af disse ting er et socialistisk system i stand til at give dem. Selv om der nu er indført krigsretstilstand i Polen, Solidaritet er blevet forbudt og dets ledere interneret, lever Solidaritet videre i folkets bevidsthed.

En af forudsætningerne for de sortes, og for øvrigt alle andres, frihedskamp er fællesskabet. Man må slutte sig sammen for at udrette noget, enighed gør

stærk. Mange kan råbe højere og bliver hørt bedre end én. Derfor er fællesskabet et udmærket middel til at opnå fælles frihed. Men et for stramt fællesskab, hvor alle skal være lige, kan hæmme den enkeltes frihed. Det er en kendsgerning, at ingen er ens, og den enkeltes opfattelse af frihed må derfor være individuel.

Vi har alle en drøm om frihed. Vi drømmer om, at alle en dag kan leve sammen i et fællesskab, hvor alle er frie. Dette er desværre nok en utopisk drøm, for så længe vi er forskellige og ikke kan være fleksible over for hinanden, vil der være ufri mennesker på jorden. Men drømmen og håbet om en smuk og fri verden må og skal vi beholde, idet den er drivkraften, der driver os videre fremad.

Anette Friis Pedersen.

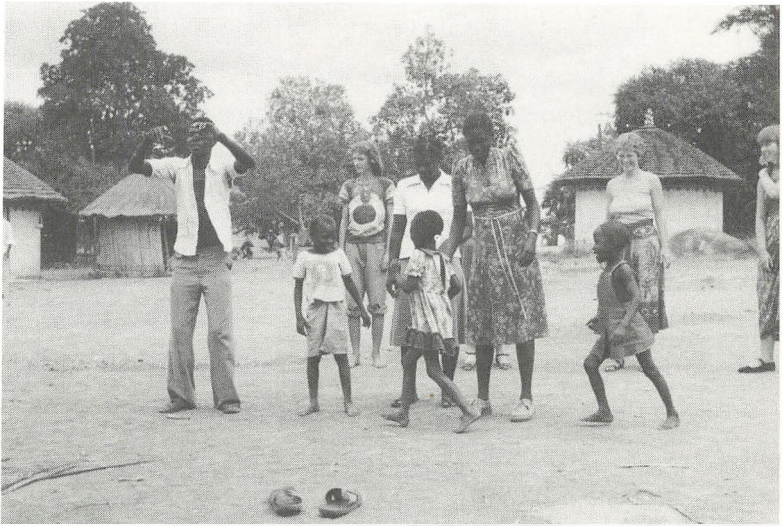

Safari

»Safari« betyder oversat fra ki-swahili til dansk »rejse« eller »tur«. Jeg har været på safari. Hele juli måned i år tilbragte jeg sammen med 15 andre danskere i Tanzania i området lige syd for Lake Victoria. Turen var et led i DDGU's U-landsgruppes (DDGU står for De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger) udvekslingsarbejde, og formålet var at give tanzanierne et indblik i dansk folkelig idræt, selv at hente inspiration samt at undersøge mulighederne for en udvidet udveksling med Tanzania på kulturelt og idrætsligt plan.

Efter 10 timers jævn og behagelig flyvning i et af SAS's mest luksuøse fly stiger man målløs og forventningsfuld ud i den varme søde natteluft under en høj klar himmel overdrysses med tusinder af klare stjerner. Myggene sværmer og græshopperne spiller. Godt begyndt er halvt fuldendt!

Et enormt land ligger åbent og venter på at lade dig se lidt af dets hemmeligheder. Kilometer efter kilometer tilbagelægges ad hullede og stenede jordveje ødelagte af regntidens stride strømme. Arealerne er enorme. Hele tiden kan man kigge længere og længere ud, og det er først her, man bliver klar over, hvor langt og hvor meget 8000 km fløjet på 10 timer er og betyder. Baobaberne står ene og majestætiske som kolossale knuder skudt op af jorden.

Bakkerne strækker sig lange og længselsfulde op mod himlens skybjerge. Vidderne åbner for al fryd og frygt. Vandrende pinde, gnuer, zebraer, giraffer, løver og gribbe overlever og lever på de tørre sletter. Naturen sletter alle dødens spor.

Planterne er større, dyrene er større, alt er større – smilene, maverne – problemerne.

Vi kom til bestemmelsesstedet efter fem dages lang og støvet og noget turistpræget safari, der bl.a. omfattede et besøg i det 15 km brede Ngorongor krater – en forlængst udslukket kæmpevulkan, der nu tjener til dyreservat.

Bestemmelsesstedet var landsbyen Bujora, hvor vi blev modtaget med åbne arme, nybyggede gæstehytter, kahara (kaffe) og smil og mange forventninger. Bujora danner rammen om en håndværkerskole og et museum for Sukumaland (området omkring Lake Victoria) og giver derfor plads for mange aktiviteter: keramik, træskærerarbejde, syning, vævning, snedkerarbejde og traditionel dans. Gymnastikken og dansen blev dyrket flittigt, mens vi var der, og det blev til to store fester med fuld opvisning. I løbet af de 14 dage vi var i Bujora, blev der spillet mange fodbold-, volleyball- og netballkampe, og sammen trænede vi »den toppede høne«, »hakkedans« og »regnpåkalderdans«. Bujora er en meget aktiv og velfungerende by – det var næsten for godt til at være sandt. Vi fik dog også en anden side af den tanzanianske hverdag at se under besøget i distriktsbyen Magu.

Magu er en by under stærk udvikling. Der er rift om de ledende stillinger. Bankbyggeri og vejarbejde var i fuld gang. Tiggerne roder i skraldespandene og ungerne tuller rundt med alt for store maver og henter de minimale vandmængder fra de alt for snavsede vandhuller. Elektriciteten svigter, vandforsyningerne svigter, transporterne svigter, og snobberiet og begæret efter magt og position trives i bedste velgående.

Der var uro i byen, og den uro skyldtes ikke blot, at der var fremmede gæster.

Tanzania blev »uafhængigt« eller »selvstændigt« i 1964. Landet fik en socialistisk regering ført af præsident Julius Nyrerer, som sidder på posten endnu. CCM – Revolutionspartiet er det eneste politiske parti, der eksisterer. Gennem regeringens planer forsøgte man i begyndelsen af 70'erne at socialisere landbruget og i det hele taget livsmønstret i landet ved at danne Ujamao-landsbyer (Ujamao betyder fællesskab). Ujamao-planerne gik ud på at flytte folket sammen i større landsbyer, hvor man i fællesskab skulle dyrke jorden og forarbejde dens afgrøder og på den måde højne effektiviteten. Sammenflytningerne betød en ophævelse af utallige gamle traditioner og stammeceremonier. Men det gik ikke så godt, som man havde håbet på. Pengene slog ikke til. Tørken og oliekrisen forringede økonomien endnu mere. Folket strittede mere imod end forventet. Udlandets støtte slog heller ikke til. Selvstændighedspolitikken slog ikke til, og trods de store omvæltninger var det

umuligt at viske et helt lands fortid bort. Endnu i dag sidder inderne stadig på store dele af økonomien og fører penge ud af landet. Udviklingsprojekterne er gået i stå. Man mangler reservedele. Regnen ødelægger de nyordnede veje. Korruptionen og sortbørshandelen stiger. Magu sidder med en masse af disse problemer over sig, og folkene farer mere eller mindre identitetssøgende rundt i den hede sol og lever med det og med malariamyggene, den seje ugarli (majsgød), de dårlige lerhytter, coca-cola og gummisandler – og spørger efter cowboytøj!

Og der kommer man som fortrøstningsløse kornfede danskere, der har råd til at bruge 10.000 kr. for at komme en måned til Tanzania og dyrke idræt og lave kulturel udveksling. Man ser, hvad det er, folk kæmper med for at overleve, og forstår egentlig godt det paradoksale ved sin egen tilstedeværelse, og alligevel forsøger man at fortælle, at mennesket ikke lever af brød alene til et folk, hvor mennesker dør af sult, når det ikke regner, og hvor koleraepidemier kun er sæsonbetingede, og som i øvrigt udmærket godt ved, at alle danskere har en træningsdragt og et par kondisko af det rigtige mærke. Alligevel – på trods heraf smiler tanzanierne de største og varmeste smil og siger *hamna tabu* (ingen problemer).

Bjerge kan ikke mødes, men det kan mennesker!

Anne Dorte Larsen.

Au pair i London

– Au pair, sagde du? – Ja, au pair i London for knapt et års tid. – Så skal du jo over at støve af, vaske op, stryge skjorter og polere sølvtøj. – Ja, blandt andet, men jeg regner også med at få tid til at se mig lidt omkring, der er jo mange spændende ting i London.

Så sidder man der – ingen vej tilbage igen. Når man først har taget en beslutning, er det ikke til at vende om igen.

Men hvad får dig til at tage til London som au pair? Efter 10 år på skolebænken har man lyst til at se sig lidt omkring – få lidt luft under vingerne. Se om livet er, som det man har hørt om, se om man kan klare sig på egen hånd i en storby og forhåbentlig få nogle nye impulser. Man får også at se, om engelsk timerne har været til nogen nytte.

Hvis man tror, man skal ud at leve som baron, tager man fejl. Som au pair får man kost, logi, og derudover hvad man kalder lomme penge. For dette kan man klare de nødvendige udgifter, teater- og biografbilletter, og et enkelt frimærke til familien derhjemme vil der også være dækning for. London har et utal af teatre, koncerthaller og biografteatre, hvor man virkelig kan se nogle af de kendte skuespil, musicals og film. Det er med at udnytte chancen, når man endelig har den! Det er også i London, alle museerne er; der er ligefrem en hel gade fyldt med museer.

De engelske pubber? Ja, det er her, du lettest kommer i kontakt med nogle andre mennesker. Man går ind, køber en drink, ser sig omkring efter nogle interessante mennesker, og går hen og sætter sig i nærheden af dem. Man kan hurtigt få en sludder med folk, lære nogle nye at kende, og ikke mindst praktisere det engelske.

Soho ved nattetid? Uhu, hvis man er på vej hjem fra en teaterforestilling ved 23-tiden, er nattelivet så småt begyndt. Det er i de små smalle gader, man ser folk gå ind i natklubber og sexbutikker. Man kan bare holde sig lidt på afstand og forholde sig som tilskuere, hvis man ikke vil involveres i noget. Der sker såmænd ikke noget, hvis man er et par stykker, der følges ad – spænding!

Londons sorte hvinende taxier, de karakteristiske røde busser og den evigkendte »tube«. Jo, det værner man sig hurtigt til. Man skal også huske at kigge til den modsatte side, inden man går over gaden og helst en ekstra gang, for man kan aldrig vide med de sorte taxier – måske man pludselig ligger der.

Færdes man med de offentlige transportmidler i »rushhour«, føler man virkelig, at man befinder sig i en storby. Har man fundet et busstoppested, hvorfra ens bus går, skal man ikke være sikker på at komme med den første bus, for den kan meget nemt være overfyldt. Næ, man kan såmænd godt stå og vente i 30 minutter for at komme med en bus. Er man endelig havnet sikkert i bussens øverste etage, hvorfra man har en glimrende udsigt, bevæger man sig kun med sneglefart ned gennem Oxford Street – tid til at se på butikker!

Undergrunden? Ja, det er straks meget hurtigere, men der er ikke færre mennesker. Har man sin billet og er sluppet ind på stationen, er det med at holde hovedet klart. Hvilken linie var det nu, jeg skulle med? Var det mon Piccadilly-, Northernline eller en helt anden? Tja, det skal man helst være klar over, inden man når så langt, for her er der ingen engelsk gentleman, der kommer hen og spørger: Hvad står du og kigger efter, lille ven? Næ, her *vrimler* det med distraherede mennesker, som alle i én lang strøm prøver at nå det først ankommende tog. Du er overladt til dig selv. Værsgo og tænk, lad være med at blive panisk!

Når man er au pair, får man også et utroligt indblik i, hvordan en familie lever og har det med hinanden. Man kan se, hvordan børnene er og bliver opdraget, man får indblik i, hvordan ægteskabet fungerer, ja, man kommer meget tæt ind på livet af en familie og »the english way of living«.

Au pair? Selvfølgelig skal du gøre rent og stå til rådighed, hvis der er noget, der skal gøres. Hvis man ind imellem synes, at »fruen« finder for meget sølvtøj frem, som skal pudses, må man ikke lade sig slå ud af det, men se det fra den positive side og alligevel gøre det med fornøjelse. Det er i hvert fald ærgerligt at skulle have resten af dagen ødelagt pga. tolv sølvgaffer.

Au pair er også et job, og man må tænke på, at man faktisk har et ansvar for, at huset ser ordentligt og ryddeligt ud. Hvem vil dog ikke gøre sit arbejde så godt som muligt? Som au pair er det dog ikke arbejdet, man finder mest interessant og udfordrende. Man må finde nogle andre værdier, da det ellers bliver for trivielt. Man må tænke på storbyen og alle de muligheder, der gemmer sig der. Timer sammen med venner er også noget, som sætter kulør på livet. Det kan ikke nytte noget, når man endelig er færdig med dagens pligter, at man så kravler ned under sin dyne og ligger og gemmer sig der. Nej, det er de timer, man har til egen rådighed, man skal bruge til at komme ud og se de ting, der er værd at kigge på – så er det nemlig, det begynder at blive spændende...

Grethe Birkedal Rasmussen.

Mindeord

Maleren Thorbjørn Skeel-Ankersen er død.

Årsskriftets læsere har i mange år kunnet glæde sig over det venskab, der bestod mellem Skeel-Ankersen og Nr. Ørlev Ungdomsskole. De fine vignetter, der har prydet årsskriftet i mere end tyve år er tegnet af Skeel-Ankersen.

Vinteren 1957-58 var kunstnerens søn, Rolf, elev på skolen. Da begyndte det venskab, der medførte ikke alene årsskriftets udsmykning, men også at vi her på skolen kom til at kende en fin og nobel personlighed, hvis venlighed og hjælpsomhed, vi altid kunne regne med.

Adskilligt vil i fremtiden minde os herom, tegningerne på skolens brevpapir og i de skoleplaner vi sender ud til kommende elever og vignetterne som sagt, og mange billeder på væggene.

Kunst kan nok stå ene, men kendskab til kunstneren gør det mere værdifuldt. Det føler vi meget tydeligt, måske særligt i dette tilfælde, hvor kunstneren var i besiddelse af så fine menneskelige kvalifikationer.

Vi vil her på skolen altid mindes Skeel-Ankersen med taknemlighed, han vil have en fornem plads i vores erindring.

K. Holm Pedersen.

Årets gang

Samfundets temperatur kan altid aflæses på samfundets skoler. I folkeskolen som i andre skoler. Også hos os.

Det voldsomme kulturskred, der er sket, må naturligvis kunne aflæses på vore børn og unge. Tydeligere på dem end på vi ældre. Ældre tiders tillæring og opdragelse virker stadig som en køl i skibet på os. Det er forståeligt, at vore unge til tider følger en slingrende kurs og har svært ved at engagere sig i en bestemt retning.

Vi så mange eksempler på dette på vort elevhold i år. Flere end tidligere, forekom det mig, havde svært ved at koncentrere sig om eller engagere sig i det, der foregik. Øjnene flakkede hurtigt andre steder hen, talen gik let til andre emner. Noget sådant kan besværliggøre undervisning, naturligvis, men, og det er værre, det kan i høj grad forringe samværet imellem os. For det at tale sammen, at meddele os til hinanden, kan vi ikke undvære.

Sådanne tanker kom til os og ansporede os til at gå i krig. »Hold mund og hør efter, nu er det mig, der taler, om lidt kan det blive dig« – »Jeg vil se dine øjne« – »Har I antennerne ude?« osv. – osv. – »Ud og sid enkeltvis« – »Lad vær at slå hinandens tanker i stykker«.

Sådan lød det ofte. Lidt efter lidt blev det bedre, også efterhånden som vi lærte hinanden at kende.

Enhver lærer kender situationen.

Men hvorfor er det blevet sådan?

Er det tidens rastløshed, utryghed?

Er det institutionsopdragelsen, der gør sig gældende. Tilvænnning til flokken. At være i flok, er at være blandt ulve. Der er ikke ro, der er ikke tryghed. Eller er det det, at børn og forældre følges ad alt for lidt? Er det industrisamfundets minusside, der registreres her? Til gengæld kan plusserne ses oppe på elevværelserne, i de mange båndoptagere, stereoanlæg og tv-apparater.

Men gud ske lov er vi sammen på godt og ondt, så vi hurtigt kommer ned under overfladen, så hjertet bliver medbestemmende. Og kun et lille stykke nede findes jo det, der altid har været der. Det lille menneske, der er i os alle sammen, og som prøver at klare sig der, hvor det nu er, og med de midler, det tror, der skal bruges.

Det, man kan blive bange for, er, hvad tilværelsen lærer vore børn og unge. Sæt de aldrig kommer længere end til det overfladiske, sæt de ikke kommer længere end til floskler og klicheer, at de ikke får den ro, der er fordybelsens forudsætning, eller ikke lærer at bruge den.

Starten på skoleåret gik efter det sædvanlige mønster. De første dage med prøver om formiddagen for at få inddelingen foretaget, og mere sociale foranstaltninger om eftermiddagen for hurtigst muligt at komme til at kende hinanden.

Først i september tog vi en dag til Møn, hvor vi som tidligere nød traveturen fra Liselund til Store Klint. Den tur er lige storslået hver gang. Af andre ting, vi så, kan nævnes Keldby kirke, Museumsgården og Stege by. Der var meget at se på.

Den 1. oktober havde Falsters Husholdningsforeninger møde her på skolen. Det var vi naturligvis også med til.

Og så var vi nået frem til elevmødet. Det er en af årets store begivenheder. Og det blev vellykket. I sidste årsskrift fortalte Grethe Birkedal Rasmussen om forløbet.

En anden ting hændte i oktober. Et grelt tilfælde af mobning blandt drengene. Det ramte os alle sammen. Og det medførte, at tre drenge forlod skolen. Hvad vi havde hørt om udefra, hændte hos os. Andet skal ikke nævnes herom. Vi, der var der, husker det tydeligt nok.

Ved julemødet talte pastor E. O. Pedersen, Moseby. Han talte om forberedelsen til advent og gjorde det ud fra Gunnar Gunnarssons bog, der hedder Advent. En fin tale, der stemte sindet til jul. Et andet fint indslag fik vi fra Nykøbing blandede kor. Dertil sællessang, adventpyntede borde, mange besøgende, forventningen om jul. Det blev en fin helhed. Og der var kun en uge til juleferien. Vores egen juleafslutning tænker vi også tilbage på med glæde.

Januar føles altid lang. Måske er det glansen fra julen, der gør den til en dagen-derpå, eller er det mørket, eller kulden måske.

Vores hverdage var afbrudt af et besøg på Industri- og Håndværkerskolen og Handelsskolen i Nykøbing. Det er naturligvis af hensyn til elevernes erhvervsorientering, disse besøg arrangeres hvert år. Og altid bliver vi vel modtaget og får en fyldestgørende orientering. Og altid imponeres jeg af alt det, der gøres for de unge. Men til tider kan jeg blive lidt bange for det. Måske er det, fordi jeg kommer fra dette lille sted.

Den 4. februar var vi med til en såkaldt aktivitetsdag i Sakskøbing Sportscenter. Her mødtes vi med elever og lærere fra tre andre efterskoler. Det var Stevns Ungdomsskole, Faxehus Efterskole og Pederstrup Efterskole. Der var næsten alle de aktiviteter, man kunne tænke sig, håndbold, volley ball, badminton, gymnastik, bordtennis, skak og dramatik. Vi startede om formiddagen og sluttede med dans om aftenen. Det blev virkelig en fornøjelig og interessant dag. Et helt igennem vellykket arrangement.

I den tredje uge af februar havde vi erhvervspraktik. Da var der temmelig stille på skolen, for en del af eleverne havde ønsket praktikpladser på deres hjemegn i håb om her igennem at skabe kontakter, der senere kunne føre til en læreplads.

Ugen efter var der møde her på skolen, arrangeret sammen med Horreby Aftenhøjskole. Foredragsholderen, forstander Finn Slumstrup fra Vallekilde Højskole, kaldte sit foredrag: Lille land, hvad nu. En titel, der havde spændt

forventningerne. De blev indfriet i rigeligt mål. Der tales om, at der er krise overalt i vort land. Det er uheldigt. Vi låses fast heraf. Det ville være bedre at undlade det ord og i stedet indføre ordet brydningstid. Da ville vi kunne få inspiration fra tidligere tiders vanskeligheder. For hundrede år siden var Danmark også i krise. Da byggede man højskoler og mejerier og andet, der indledte en ny og bedre tid.

Vi skulle prøve at møde hinanden på en anden måde i erkendelse af, at vi er fælles om noget, der er større end os selv. Vi må se at komme ud af de snævre tegnebogsbaserede fællesskaber. Vi har mere end det at være fælles om – det liv vi har. Det var et meget tankevækkende foredrag, og det blev yderligere udbygget gennem debatten efter kaffen.

Den 10. marts havde vi besøg af lektor Mogens Stryhn, der fortalte om sine mange rejser rundt i den tredje verden. Samtidig viste han nogle fantastiske lysbilleder fra disse lande. De var sat op på en sådan måde, at de viste den skarpe kontrast mellem vores verden og den tredje verden. Det var interessant at høre og se på.

Og så var vi fremme ved forældredagen. Den gjorde vi store forberedelser til, for at vore forældre kunne få en god oplevelse ved at besøge os.

Alle var med. Nogle elever øvede til underholdning fra scenen. Andre erhvervede sig viden inden for forskellige områder, for at forældrene kunne blive delagtiggjort heri. Linien var, at man gik ca. 100 år tilbage og søgte viden inden for forskellige fag som pottemagerarbejde, træarbejde, hvordan så landsbyen – Nr. Ørslev – ud dengang – og hjemlige sysler, knipling, uld til tråd – syning m.m. – og fra køkkenregionen sås de gode, naturlige uforarbejdede, grove produkter og retter, meget at det, vi nu igen søger.

Alt dette blev ved små foredrag fortalt. Og bagefter var der meget at se på – der var virkelig fine udstillinger. Der var kort og plancher, gamle redskaber og forarbejdede ting. Fra naboer havde man lånt mange forskellige effekter til belysning af de forskellige områder, man havde beskæftiget sig med. Og nogle af pigerne demonstrerede de gamle fremstillingsmåder, iført gamle dragter.

Traditionen tro var der også gymnastikopvisning. Af to hold under ledelse af Solvejg og Knud P.

Efter dette blev gymnastiksalen lavet om til spisning, hvor et stort ta' selv bord hurtigt blev etableret.

Efter spisningen drak man kaffe i spisestue og dagligstue, alt imens salen blev lavet om endnu engang. Denne gang til teatersal. Og så var vi fremme ved dagens sidste programpunkt, underholdning fra scenen. Den var udformet i tre billeder om fortid, nutid og fremtid.

Fortidsbilledet var hentet fra en bestemt tildragelse fra Nr. Ørslev bys historie. Den, hvorved bønderne en høstdag i 1790 fik tilsagn om, at de kunne købe deres by fri. Beretningen var hentet fra Ole Rasmussens bog om Nr. Ørslev.

Nutidsbilledet omhandlede et par nutidsforældres vanskeligheder med opdragelsen af deres søn. Fra lille forkæles han over alle grænser. Da han bliver større, sætter virkeligheden grænser for videre fremturen ad denne vej. Han tror imidlertid, at det er forældrene, der nægter ham hans ønskes opfyldelse, og han skyder dem begge to med ordene: Man har vel sin frihed. – Grotesk humor sat op som en løftet pegefinger. Var det meningen? Man kan spørge Kjølgaard. Han var forfatteren.

Det sidste billede om fremtiden havde Rytz lavet. Hun kaldt det: Er det det, vil vi? Man ser, hvordan en familie lever år 2060. Den helt uundværlige hjælper er Biksen, navnet på en robot, der hjælper med alt. Den er altid til rådighed for at opfylde familiens behov, materielle behov, vel at mærke. Den kommer med deres piller, og dem er der mange af. Der er piller for alt, lige fra mad til motionspiller. Det var morsomt at se, men noget monotont og ensformigt. Og det var vel også meningen. Netop at vise, at tilværelsen vil blive sådan, hvis den linie, vi er inde på, fortsætter. Er det det, vil vi?

Det var en fin forældredag.

Sidst i marts var der et møde her på skolen arrangeret sammen med Kirkeligt Samfund. Taler var tidligere forstander på Brøderup Ungdomsskole, Ejnar Greve. Vi hørte og så et lysbilledforedrag om Grundtvig. Vi fulgte Grundtvig fra fødsel til grav gennem de billeder, vi så, og den tale, vi hørte. Det var meget interessant, og jeg tror, det gav eleverne en god baggrund for at

forstå den mand, hvis tanker de ofte hører om, og hvis billede de hver dag ser i den store skolestue her på stedet.

Efter at vi havde overstået de skriftlige prøver første uge i maj, tog vi til Jylland i tre dage. Vi boede to nætter på Brande vandrerhjem, hvorfra vi tog på opdagelse rundt på egnen. Der er meget at se og opdage, ikke mindst for folk, der kommer fra de rige egne i vores del af landet. Den midterste dag var vi på traveture i små hold forskellige steder. Vi var bl.a. på Harrild hede, Skjern å dalen, ved Rørbæk sø og på Hærvejen. Næste dag var vi ved Vesterhavet ved Hvide Sande.

Det var en lang tur på så kort tid, men alligevel en dejlig tur på alle måder.

I maj måned havde vi også jubilarsammenkomst. Vi måtte af pladshensyn undlade at invitere ægtfællerne til 25- og 40 års jubilarerne. Men det gjorde intet skår i festen.

Og så var det pinse, og så var det mundtlige prøver, og så var det slut og afsked. Det var hårdt for mange. Sjældent har tårestrømmen været så stor. Endnu et hold unge forlod skolen for at prøve lykken ude i det store samfund. Vi gjorde op, hvor de tog hen.

Sådan var planerne på det tidspunkt:

Handelsskole	9
EFG	8
Gymnasium og HF	5
2. års elever her	5
Andre skoler	2
Læreplads, mesterlære	6
Forskelligt arbejde	14
Havde ikke arbejde	7

Mere end halvdelen fortsætter i en eller anden form for skolegang. Det er nok værd at bemærke. Under nyt fra gamle elever vil man kunne se, hvordan deres beskæftigelse er nu.

Overgangen fra skole til erhvervsliv har altid været belastet med mere eller mindre usikkerhed. I øjeblikket er den stor, ikke alene på grund af arbejdsløshed, men også fordi mange unge på det tidspunkt slet ikke er vænnet til de krav, der vil blive stillet til dem.

Med dette i vore tanker tog vi afsked og ønskede held og lykke.

Karl Jørgen rejste også. Han havde været lærer her i sit praktikår fra Den frie Lærerskole i Ollerup. Han skulle nu tilbage for at fuldende sin uddannelse. Karl Jørgen engagerede sig fuldt og helt i arbejdet, gjorde en fin indsats, og han var en god kollega.

I køkkenregionerne skete også udskiftning. Jette Jørgensen, Karina Skov-Jensen, Dorte Hansen og Jens Kastrup rejste. De skal have tak for god indsats og held og lykke med deres videre dygtiggørelse. Inge-Lise Pedersen blev, og

de nye, der kom til august, er Ida Pedersen, Lone Larsen, Helen Andersen og Poul Lybecker Larsen. Samtidig kom to nye lærere, Lars Kjær Hansen og Bente Brudsgård Nielsen. De er her ligesom Karl Jørgen i deres praktikår fra Den frie Lærershøjskole i Ollerup.

Sådan gik året. Mange har andel i det. Vi siger tak til alle, der var med i forløbet.

Årsskriftets læsere ønskes en rigtig glædelig jul.

Kirsten og Knud Holm Pedersen.

Årspraktik

Hvert forår kan en mærkelig og ubestemmelig uro spores på Den Frie Lærerskole i Ollerup. Luften er nærmest ladet med elektricitet. Der er en aktivitet i forhallen af en anden verden. En aktivitet, som henleder tanken på livet foran et bistade en varm sommerdag.

Skønt ingen rigtig ved, hvor og hvordan denne heftighed opstår, er ingen i tvivl om hvorfor: 5. årgang er ved at være færdig med uddannelsen på D. F. L. og skal ud og søge arbejde. 2. årgang skal i praktik i et år... og da alle stillingsopslagene hænger i forhallen, kan grunden til dette utrolige sammenrend af mennesker forklares herved. Indtil sommerferien begynder, vil spørgsmål og henkastede bemærkninger svirre i luften. Alle håber på, der vil være stillinger nok.

Vi var heldige. På et tidligt tidspunkt fik vi begge årspraktik her på Nr. Ørslev Ungdomsskole. Det er vi meget glade for, da årspraktikken af mange grunde er uundværlig for uddannelsen på D. F. L.

Praktikken ligger i det 3. år i uddannelsen. De første to år består af en bred, faglig grunduddannelse, og de sidste to år er – kort sagt – en efterbearbejdelse og udbygning af de erfaringer, vi gør os i praktikåret. For i det hele taget at kunne starte på 4. årgang, skal vi have haft mindst fem måneders undervisning.

Fordelene ved praktikken er mange. Det er først og fremmest en vældig god ting at kunne få lejlighed til – i et helt år – at indgå som lærer i et skolemiljø på lige vilkår med stedets lærere. På den måde vil der være rige muligheder for at afprøve nogle af de tanker og ideer, vi har gjort os de første år på Lærerskolen.

Et års samarbejde med lærere og elever giver desuden inspiration og praktiske erfaringer, og det vil komme os til gavn i den sidste teoretiske del af uddannelsen.

Det er også vigtigt for os, at praktikåret er lønnet. Det giver os mulighed for at få afviklet studiegælden og eventuelt at få sparet op til de sidste studieår.

Alt i alt må vi sige, at praktikordningen er en meget god ting i læreruddannelsen på D. F. L., og derfor håber vi, at Nr. Ørslev Ungdomsskole fremover vil støtte ordningen ved at lade en praktikplads stå åben.

Lars Kjær Larsen og Bente Brudsgård Nielsen.

Elevdagen

Selvfølgelig var vejret godt på dette års elevdag. Når så mange kommer rejsende fra alle kanter af landet for at gense hinanden og den skole, de har gået på, må man forvente forståelse fra vejrgudernes side.

Dagen startede kl. 11.00 med, at Holm bød velkommen til alle. Derefter fortalte to lærerstuderende fra Den frie Lærerskole i Ollerup, Annette Dalmoose og John Vilhelmsen, os alle om en rejse til Zambia. De viste lysbilleder og kommenterede billederne, hvilke især viste skoleforholdene på private skoler i landet. De måtte ikke fotografere i byerne, da det er forbudt at fotografere offentligt i Zambia. Annette og John fortalte også om Zambias politiske forhold, at det har været britisk koloni og blev selvstændig stat i 1960. Landet er nu politisk selvstændigt, men mange fabrikker o.l. ejes stadig af europæere. Desuden fik vi på lysbillederne en del af landets storslåede natur at se. Til slut var der lejlighed til at stille spørgsmål.

Efter dette foredrag, kl. 12.30, var der spising, de traditionelle kendte frikadeller og kartoffelsalat og selvfølgelig den lækre frugtsalat.

Så gav Solvejgs gymnastikhold en opvisning med serier af forskellig art. Bl.a. havde man taget bolde i brug, og de fire drenge, der var med i år, var i den sidste serie forgrundsfigurer med en masse skørteklædte piger kredsende omkring sig.

Fodboldkampen derefter, den sædvanlige dyst mellem gamle og nuværende elever, faldt ud til fordel for de gamle elever. Grunden til dette usædvanlige resultat er ukendt!

Afslutningen på årets elevdag var underholdning med indskudt kaffedrikning. Underholdningen havde aktiveret næsten alle nuværende elever og bød på Kanal 22 med mange forskelligartede, aktuelle og spændende indslag. Man havde engageret to kvindelige studieværter, som frisk introducerede kunstnerne, og en pianist, Jørn, der spillede kendingsmelodien.

Det første programpunkt var tre syngepiger, der med deres smukke stemmer og yndefulde guitarakkompagnement skabte den rette stemning hos tilskuerne. Efter dette kom en munter beskrivelse af en almindelig dansk families lørdagsudflugt, men med alvorlige ting, såsom generationskløften, multinationale selskabers indflydelse og de forsvindende ressourcer, indflettet i morskaben. Helt ovre fra den jyske vestkyst kom en pensioneret skolelærer, tidligere lærer på Nr. Ørslev Ungdomsskole, og sang en vise om sine skrappe vilkår som lærer. Så var der fodboldkamp, Nr. Ørslev-Brasilien, hvor selvfølgelig det dygtige hold fra Nr. Ørslev vandt.

Her sluttede så første afdeling, fordi det var blevet tid til en kaffepause. Efter pausen kunne man på scenen se en debatteatergruppe, »Tarmkanalen«, som ville forsøge at skabe debat omkring emnet »sygdom og sundhed«. Gruppen brugte bl.a. mange lyd- og lyseffekter for at vise, hvad det moderne samfunds

overforbrug kan føre til. Efter dette stykke, som nok kunne sætte sindene i bevægelse hos tilskuerne, viste Holm en film, optaget her på skolen i 1957. Det var ikke så sindsoprivende som det forrige, men til gengæld spændende at få indblik i dagligdagen på skolen for 25 år siden. I Kanal 22 havde man dernæst indbudt Herbert von Karl Jan, og han demonstrerede sit talekor for os. Talekoret fremsagde noget om dagligdagen på skolen, spisning og stilletime, og til sidst fremførte det en hyldest til Nr. Ørslev Ungdomsskole.

Lige før sidste kaffepause sang syngepigerne »All night, all day«, og efter den korte pause kunne tredje og sidste afdeling påbegyndes. Den startede med, at fire ældre mennesker, som for 65 år siden har gået her på skolen, blev interviewet om et slangordbogskursus, de havde været på. Et meget overraskende initiativ fra disse ældres side, men det lod til, at de havde haft stort udbytte af dette kursus.

Så var det tid til super-elastikum, den meget sexede og akrobatiske sangerinde Lola og hendes backing-gruppe, fire flotte fyre klædt i hat, slips og shorts. Efter Lolas show interviewede studieværterne hende. Til sidst sang syngepigerne endnu en sang, »Jeg elsker de grønne lunde«, og så var det uigenkaldelig slut på denne elevdag. Nu kan vi bare begynde at glæde os til den næste.

Anette Friis Pedersen.

Skolens bestyrelse

Hakon Winther, Bækvej 18, Radsted, 4990 Saksøbing (formand).

Asta Jensen, Nr. Vedby Kirkevej 21, Nr. Grimmelstrup, 4840 Nr. Alslev.

Jes Kimer, Tingstedvej 23, Hullebæk, 4800 Nykøbing F.

Helge Larsen, Vålse Vesterskovvej 13, 4840 Nr. Alslev.

Allan Pedersen, Præstegården, 4871 Horbelev.

Erik Abel, Birketvej 107, 4971 Bandholm.

Birgit Holtze, Mosehavevej 1, Krårup, 4930 Maribo.

Jørgen Larsen, Oustrupvej 2, 4863 Eskilstrup.

Erik Roed Hansen, Hamborgskovvej 54, Sundby, 4800 Nyk. F.

Thorkild Bonde, Havlykkevej 15, Ulslev, 4872 Idestrup.

Henning Christensen, Vestvej 8, Herritslev, 4880 Nysted.

25-års jubilarer:

Stående fra venstre: Kirsten Jensen (Larsen), Ruth Hansen, Erna Puggård (Henriksen), Eva Bramsen (Andersen), Anne Stryger (Henriksen), Kirsten Stenberg (Knudsen), Lissi Pedersen (Boesen), Birthe Andersen (Lollike).

Siddende fra venstre: Ingrid Christensen (Pedersen), Bente Petersen, Inger Jacobsen (Petersen), Birgit Rasmussen, Mona Lisa Olsen.

25-års jubilarer:

Stående fra venstre: Poul Erik Frederiksen, Vagn Rasmussen, Erik Larsen, Ole Løjmand, Hans Chr. Rasmussen, Valdemar Bay, Christen Due, Jan Hansen, Vagn Brædder, Ole Larsen, Bent Løje, Arne Bendsen, Erik Skov Jørgensen, Henrik Jørgensen, Verner Brædder.

Siddende fra venstre: Jens Pedersen, Jørgen Bonke, Bent Tærsker, Hans Henrik Petersen, Helge Jørgensen, Jørgen Petersen, Hans Andersen og Jørgen Friis.

40-års jubilarer:

Siddende fra venstre: Kirsten Andersen, Ruth Kruse, Ester Rasmussen, Ester Hansen, Inger Christensen, Else Hansen, Else Skorstensgård.

Stående fra venstre: Poul Bonde, Bent Sværke, Ejvind Adrian, Alice Due, Johannes Malmkov, Karen Mikkelsen, Ole Simonsen, Gudrun Jensen, Frode Holtse, Ejnar Larsen, Aage Corneliussen, Helge Rasmussen.

50-års jubilarer:

Arne Larsen, Magna Thougård Olesen, Emil Ebbe.

Nyt fra gamle elever

Igen i år har vi prøvet at kontakte dem, der var elever for 10 år siden. Desværre er der en del, vi ikke har fundet, og også en del, der ikke har fulgt opfordringen til at fortælle lidt om de 10 år, der er gået.

Det følgende er, hvad vi har modtaget.

Først en hilsen fra Tyskland.

»Til min store forbløffelse må jeg konstatere, at der er gået 10 år, siden vi gik på skole i Nr. Ørslev.

Hvad har jeg så lavet i de 10 år? Ja, det første år var folkeskolens år, derefter fulgte to år på handelsskole, og med 3½ år i København blev jeg så udlært som guldsmed.

Efter endt skole og med et svendebrev i lommen syntes jeg, det var på tide at komme ud og se noget af den store verden.

Her faldt livets terning på Lippstadt i Tyskland, hvor jeg den dag i dag arbejder som guldsmed hos en anerkendt juveler.

Jeg kan slutte de kort fortalte 10 år med at fortælle, at jeg på andet år lever sammen med en tyskerinde, og at det er det nærmeste, jeg er kommet på ægteskab og børn.«

Dette fra Niels Henning Nielsen, der bor Kampstrasse 10A, 4780 Lippstadt, Tyskland.

Rita Mortensen hedder nu Jensen og bor i Kettinge, Bøgevænget 12.

Efter et år i køkkenet på skolen var Rita tre år på Solgården i Herritslev. Efter en uddannelse som sygehjælper i Nykøbing og nogle år der, er Rita atter tilbage på Solgården, hvor hun arbejder på deltid. Rita har en lille pige på 2½ år.

Lars Bille Hansen blev udlært som tømrer i 1977 og har siden arbejdet forskellige steder. Siden februar 1982 har Lars haft arbejde hos en tømrer i Toreby på Lolland.

Lars bor Enighedsvej 42 II tv., 4800 Nykøbing F.

Bjarne Jensen har også fået en uddannelse som tømrer. Efter endt uddannelse tog Bjarne en vinter på Sønderborg Idrætshøjskole.

Bjarne fortæller: »Fra sommeren 1980 til jul 1981 læste jeg til byggetekniker i Haslev, gik arbejdsløs tre måneder, fik arbejde som byggetekniker i Haslev indtil 1. september 1982, hvorefter jeg begyndte på arkitektskolen i København, hvilket skulle kunne gøres på 4½-8 år.«

Bjarne har i tre år boet sammen med sin pige Lone i Præstø på adressen Adelgade 5 st., men regner med at flytte til Næstved. Håber på, når han er færdig med at læse, at bygge hus på deres grund i Hammer.

Bjarne fortsætter sit brev: »Jeg har hele tiden interesseret mig for gymnastik, men på Sønderborg Idrætshøjskole blev interessen skærpet. Da jeg kom derfra i foråret 1978 begyndte jeg på PAGs repræsentationshold, og vi har bl.a. i 1981 været i Israel og lavet opvisninger. Jeg har også været med til landsstævnerne i Esbjerg og Slagelse. Desuden har jeg ledet gymnastik, siden jeg kom hjem fra Sønderborg.«

Dette fra Ida: »Jeg bor stadig i Køge og er uddannet blomsterdekoratør. Arbejder nu halvdags i Greve. Jeg er gift og har en dreng på tre år.« Ida hedder nu Hansen og bor Steinmannsvej 28.

Jens Bo Kristensen har, siden han forlod skolen, arbejdet på Holeby Diesel, dog afbrudt af 10 måneder ved CF og ca. fem måneders arbejdsløshed. Jens bor stadig Hagelundsvej 11, 4970 Rødby.

Dan Christiansen har fået en uddannelse som landmand og arbejder nu på en gård ved Søllested. Dan vil gerne have noget selv, men synes ikke, det er nemt at finde noget, som han kan klare. Dan bor Skrivergården, Stengårdsvej 1, 4920 Søllested.

Jette Busk Sørensen hedder nu Christiansen og bor Lupinvej 9, 4773 Stensved, med sin familie, som består af mand, der er politibetjent, og børnene Martin, 6 år, og Pernille på 3 år.

Jette startede med et job som husassistent og arbejdede derefter nogle år på et plejehjem i Hellerup. Da familien flyttede til Stensved i 1977, kunne Jette ikke få arbejde. Hun blev derfor dagplejemor, og det er hun stadig glad for.

Orla Pedersen har fået en uddannelse som landmand. Under uddannelsen var han forskellige steder, bl.a. på Bellinge og Øllingsøe. Det grønne bevis erhvervede han på Høng Landbrugsskole.

Det sidste år har Orla været hjemme, hvor bedriften er blevet udvidet. Orla bor altså hjemme, som er Grønsundsvej 294, Meelse, 4871 Horbelev.

»Jeg er blevet uddannet landmand. Uddannelsen omfatter grundskole på Lundby Landbrugsskole, driftslederkursus på Lyngby Landbrugsskole, og jobs på diverse gårde rundt omkring. I min fritid arbejdede jeg en tid på Sydjysk Kartoffleexport Forening. Ind imellem har jeg desuden været garder i 9 måneder i Sandholmlejren og senere 5 måneder på Cypren som FN soldat.

Derefter har jeg været 9 måneder på gymnastikhøjskole i Ollerup. Det sidste år har jeg været bestyrer på en gammel gård, som dog benytter alle de »meste« moderne maskiner.

I sommer blev jeg gift med en pige fra Birkerød, som jeg har kendt i snart syv år.«

Dette fra Erling Pedersen, Flintemosevej 24, 4731 Brandelev.

Lis Kjeldsen fortæller: »Jeg startede på at samle point til børnehaveseminariet. Var i forskellige børnehaver og på et spædbørnehjem. Jeg opgav efter to år. Hver gang jeg havde point nok, lavede de det om, så man kom til at mangle nogle igen.

Jeg søgte så ind til postvæsenet, hvor jeg nu har været ansat i otte år som kontorassistent. Det er jeg stadig glad for.

Jeg bor nu i Lyngby, hvor jeg bor sammen med min ven på tredje år. Adressen er Vadholm 5I, 2800 Lyngby.

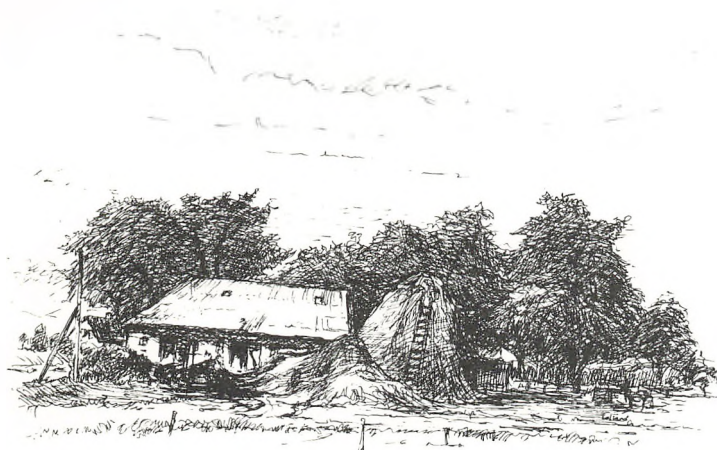
»Jeg var et år til på skolen. Derefter prøvede jeg lidt forskelligt. Nu er jeg ansat på 6. år ved Jyske Telefon som telefonist. Har været gift, men bor nu alene med min datter på 4 år.«

Dette fra Anie Frøling Nielsen, der hedder Mortensen nu og bor Fjældvænget 42 I tv., 8230 Århus V.

Sidste år fik vi brev fra Henning Rasmussen, som jo var elev i to år. Henning skrev dette sidste år: »Ja, nu har jeg modtaget et brev om, at det er 10 år siden, jeg var i Nr. Ørsløv. Det er jo ikke til at forstå. I øjeblikket arbejder jeg som brandmand her på basen i Sdr. Strømsfjord. Før jeg kom herop, arbejdede jeg ligeledes som brandmand i Tirstrup på Djursland, hvor jeg også har et hus. Jeg kom til Sdr. Strømsfjord den 14. juli i år, og det er min plan at blive her et par år og så vende tilbage til Tirstrup.«

Henning er stadig på Grønland, og adressen er DAG BOX G & L, 3910 Sdr. Strømsfjord.

Hans Chr. Christensen er uddannet tømrer, men arbejder vistnok på en maskinfabrik i Nr. Alslev, hvor han bor, Gåbensevej 18, sammen med sin familie.

Lone Scheil er vistnok rejst til Texas i USA.

Bente Rytter har fået en uddannelse som køkkenleder. Hun har arbejdet forskellige steder i kortere perioder, sidst på Søndersøhjemmet i Maribo. I 4-5 år har hun boet i Saksøbing, Søparken 5, sammen med sin ven og venter sit første barn om en måned.

Lene Bang bor stadig på Fejø, Herredsvej 194, sammen med sin ven. Lene blev endnu et år på skolen og kom derefter et år i huset i Eskilstrup. Derefter arbejdede Lene nogle år på Fejø Plejehjem, indtil hun i 1980 blev optaget på sygehjælper skolen i Nykøbing F. Under uddannelsen var hun i praktik både på Margrethehjemmet og Maribo Sygehus. Da hun var færdig, fik hun job på Margrethehjemmet i Maribo, hvor hun nu arbejder på deltid.

Niels Bo Larsen har fået en uddannelse som landmand og har også været en tur i Canada i ½ år.

Den 1. april 1981 købte Niels gård, Hasseløvej 103, 4873 Væggerløse, hvor han bor med sin kone Anette, der er dyrlæge, og deres lille søn Lasse.

Anders Beske er landbrugsmedhjælper.
Jan Behrens er i lære som konditor.
Hanne Christensen går på gymnasiet i Nykøbing F.
Anne Dorthe Larsen arbejder i isenkram i København.
Kim Zielke er overkonstabel i Næstved.
Søren Lak er blikkenslagerlærling.
Steen Hilsbo er elektrikerlærling.
Dorthe Hansen er på husholdningsskole i Sorø.
Kim Kiehn går på gymnasiet i Nykøbing F.
Michael Nielsen arbejder i købmandshandel.
Jørgen Wiis går på HF i Nykøbing F.
Dorthe Holtse går på HH i Nykøbing F.
Gitte Lykke Rasmussen går på HF i Roskilde.
Elsebeth Kofoed er arbejdsløs.
Johnny Olsen arbejder på boreplatform i Nordsøen.
John Kirstein er arbejdsløs.
Oluf Rytter er landbrugsmedhjælper.
Tommy Hansen er lærling i herreekvipering i Nykøbing F.
Carsten Larsen går på HH i Nykøbing F.
Susanne Heesch er i huset i Horreby.
Niels Bille Hansen er specialarbejder i Maribo.
Jim Vedel Olsen er arbejdsløs.
Inge Lykke Hansen er i London.
Henrik Heide Hansen er elektrikerlærling.
Claus Wellin er landbrugsmedhjælper.
Helle Petersen arbejder på advokatkontor i Nykøbing F.
Bjarne Jensen er lærling i isenkram.
Michael Wettendorf er konstabel.
Ann Mayland Jensen går på gymnasiet i Albertslund.
Jan Verner Nielsen er konstabel.
Lise Lotte Kristensen går på laborantskole i Slagelse.
Anne Kristensen går på kursus.
Bente Huldgård arbejder på frysefabrik.
Laila Hansen går på HF.
Linda Sylow Hansen arbejder på slagteri.
Dorris Jensen arbejder inden for åndssvageforsorgen.
Marianne Petersen arbejder på kontor.
Lennart Valbjørn går på EFG jern og metal.

Med venlig hilsen

Tommy Hansen.

Lars Andersen går på HH i Roskilde.
Jesper Antonsen er i lære som landbrugsmekaniker i Nykøbing F.
Jens Arensbach er i lære som maskinarbejder i Næstved.
Peder Brædder arbejder som landbrugsmedhjælper på Lolland.
Tine Danielsen går på EFG i Nykøbing F.
Michael Duus er i lære som møbelpolstrer.
Villy Frøsig er karl på en gård på Falster.
Dina Gorosch er et år i huset i Vallensbæk.
Flemming Hansen går i 2. g i Nykøbing F.
Helle M. Hansen er elev på skatteforvaltningen i København.
Tommy Hansen er i lære i herreekvipering i Nykøbing F.
Else M. Heller går i øjeblikket arbejdsløs.
Per Hilleke er landbrugsmedhjælper i Frejlev.
Søren H. Christensen er i lære som elektriker.
Brit Jacobsen går på HF i Kastrup.
Erik R. Jensen er i lære som ekspedient i Stege.
Karina Jensen går på EFG levnedsmiddel i Sundby.
Susanne Jensen er på højskole i Bjerringbro.
Torben Jensen er ansat hos I. Carlsen som arbejdsdreng.
Uffe Jensen er landbrugsmedhjælper.
Vibe Jensen går i 2. g i Roskilde.
Linda Juliussen går på HH i Nakskov.
Jette Jørgensen går på EFG levnedsmiddel i Sundby.
Lise-Lotte Jørgensen arbejder i en modebutik.
Thorkild Jørgensen går på EFG handel og kontor.
Jens Kastrup er afløser på Vesterled plejehjem i Rødby.
Kim Kiehn går i 2. g i Nykøbing F.
Henriette Knudsen er i lære i Tage Ploughs tøjforretning.
Kim Krul er inde som konstabel.
Per Kragh er i lære i Solrød Trælasthandel.
Lise-Lotte Kristensen er laborantelev.
Carsten Larsen går på HH i Nykøbing F.
Gina Larsen går på HF i Nykøbing F.
Gitte Larsen går på EFG handel og kontor i Nykøbing F.
Jane Larsen passer to drenge i Nr. Vedby på Nordfalster.
Michael Larsen har efter folkeskolen været karl hjemme, men arbejder nu i Bilka.
Peter Larsen går i 2. g i Nykøbing F.
Stephan Löwe går i 2. g på Sankt Annæ gymnasium i København.
Dorthe Mortensen arbejder i Amtshospitalets køkken i Vordingborg.
Jan Mortensen er skytteelev.
Tommy Nielsen arbejder på en fabrik i Ikast.
Ronnie Nielsen går i 11. kl. på Nakskov Byskole.
Helle Pedersen har fået læreplads som kontorelev.
Inge-Lise Pedersen er i køkkenet på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Janne Pedersen er i lære i en brugs i Lyngby.
Marianne Petersen er kontorelev på HK-afdelingen i København.
Per Petersen er landbrugsmedhjælper.
Pia Petersen er kontorelev i advokatfirmaet Drachmann.
Anne-Marie Rasmussen arbejder i Mark Twain i Nykøbing F.
Gitte Rasmussen går på HF i Roskilde.

Grethe Rasmussen er et år i huset i England.
Lotte Rasmussen går på HF i Roskilde.
Niels Ringsing er landbrugsmedhjælper.
Ulla Stang går på HF i Nykøbing F.
Finn Sundberg er jord- og betonarbejder i Roskilde.
Jan Truelsen er i lære som kok.
Helene Valentin er inde som konstabel.
Tina Vilhelmsen går på HH i Nykøbing F.

Med hilsen

Gitte Larsen.

Elevholdet 1981-82

Lennart Ahlburg er i lære som radiotekniker i Nykøbing F.
Bøje Andersen er elev på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Jens Chr. Andersen er elev på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Jan Kiel går på EFG levnedsmiddel i Ø. Toreby.
Rene Bech er i lære som mekaniker i Rødby.
Ulla Binau er på Skt. Jørgen gymnasium på Frederiksberg.
Lisbeth Bonde går på handelsskole i Nykøbing F.
Tina Bonde går på handelsskole i Nykøbing F.
Michael Eplov går på handelsskole i Roskilde.
Dina Gorosch er i huset i Vallensbæk Strand.
Bent Grønfeldt går på EFG bygge og anlæg i Nykøbing F.
Trine Hæke går på EFG levnedsmiddel i Ø. Toreby.
Alex Hansen er i lære som boghandler i Hvidovre.
Carl-Emil Hansen er tømrerlærling i Nakskov.
Jim Stent Hansen går på EFG jern og metal i Nykøbing F.
Anita Hauberg er elev på handelsskolen i Nykøbing F.
Søren H. Christensen er elektrikerlærling i Roskilde.
Bo Ulrik Ibsen er elev på handelsskolen i Nykøbing F.
Brian S. Iversen er elev på Skt. Jørgen gymnasium på Frederiksberg.
Anne-Lise Jacobsen arbejder hjemme i Grindsted.
Carsten Jacobsen går på EFG jern og metal i Nakskov.
Gitte Jensen er uden arbejde på Møn.
Per A. Jensen arbejder på en gård ved Næstved.
Thomas Bo Jensen er fisker i Frederikssund.
Carl Chr. Knudsen går på EFG jern og metal i Nykøbing F.
Jane Knudsen er elev på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Per R. Kragh er i lære i Solrød Træløst.
Jeanne Krull går på EFG levnedsmiddel i København.
Gitte Larsen går på handelsskole i Nykøbing F.
Jens Larsen er gymnasieelev i Vordingborg.
Lea D. Larsen er elev på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Lone Larsen er i køkkenet på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Pia Larsen er uden arbejde i Væggerløse.
Poul L. Larsen er i køkkenet på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Susanne S. Madsen er handelsskoleelev i Nykøbing F.
Brian P. Malchow arbejder på træskofabrikken i Nr. Alslev.
Susanne Mathisen går på HF i Nakskov.

Susanne Mikkelsen er malerlærling i Gedser.
Dorthe Mortensen er køkkenelev på Amtssygehuset, Vordingborg.
Marianne Møller er gymnasieelev i Maribo.
Søren Østergård er elev på handelsskolen i Nykøbing F.
Hans-Henrik Olsen arbejder på træskofabrikken i Nr. Alslev.
Anette Friis er elev på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Ida Pedersen er i køkkenet på Nr. Ørslev Ungdomsskole.
Per H. Pedersen arbejder på en gård på Møn.
Jimmy Petersen tager 10. klasse på Østtofte skole.
Jørgen Petersen er uden arbejde på Møn.
Dorthe Philkjær er i lære på Horbelev kro.
Kirsten Pilemand er i huset i Rødby.
Grethe B. Rasmussen er i huset i England.
Elin Spuur er i huset i Nykøbing F.
Ulla Stang går på HF i Nykøbing F.
Bettina Sørensen er i huset i Birkerød.
Marianne Winther er uden arbejde i Rødby.
Pia Zielke er i søværnet som skibskok.
Leon Simonsen er mekanikerlærling i København.

Poul og Lisbeth.

Skolens lærere

Knud Holm Pedersen
Kirsten Holm Pedersen
Dagny Rytz
Knud Pedersen
Solveig Østergård
Erik Kjeldgård
Arent Dahlke
Bente Brudsgård Nielsen
Lars Kjær Larsen
Carsten Møller

ELEVFORTEGNELSE

1982/83

Boje Andersen, Nørregade 27, 4760 Vordingborg
Jens Chr. Andersen, Vænget 3, Ørslev, 4760 Vordingborg
Vinni la Cour Andersen, Egholmvej 7, Køster, 4780 Stege
Lisa Bjørnson, Parkås 7, 2670 Greve Strand
Andreas Bruun, Præstetoften 2, Ø. Egesborg, 4735 Mern
Jens Chr. Brædder, Flettekærgård, Vestermark, 4891 Toreby L.
Jens Chr. Buch, Lyngbyvej 5, Lillebrænde, 4850 Stubbekøbing
Kim Buxbom, Lillemark 17, 4990 Sakskøbing
Stine Hvid Byager, Ålebæk Strandvej 7, 4791 Borre
Teddy Carstensen, Lærkevej 25, 4990 Sakskøbing
Michael Finch, Pilesvinget 17, Sundby, 4800 Nykøbing F.
Henrik Frederiksen, Åvænget 1, 4990 Sakskøbing
Thomas Gravesen, Klintevej 342, 4791 Borre
Anita Hald, Rosnæsvænget 7, 2680 Solrød Strand
Charlotte Hansen, Østersøvej 31, Ulslev, 4872 Idstrup
Flemming Hansen, Smedevej 14, Skerne, 4840 Nr. Alslev
Hanne Hansen, Skolebakken 11, 4873 Væggerløse
Jens Rohde Hansen, Viemosegade 61, Viemose, 4771 Kalvehave
Leila Foss Hansen, Wichmandsvej 21, 4880 Nysted
Leni Hansen, Åstrupvej 77, Åstrup, 4850 Stubbekøbing
Louise Søgård Hansen, Skelvej 5, Ny Fløng, 2640 Hedehusene
Maj-Brit Hansen, Kirkestien 13, 4880 Nysted
Marianne Hintze, Højrebyvej 61, 4920 Sølleded
Lise-Lotte Legard Ipsen, Strandgade 34, 4760 Vordingborg
Birgitte Jensen, Fuglebakken 14 I tv., 4760 Vordingborg
Jørn Jensen, Holebyvej 54, Sløse, 4894 Ø. Ulslev
Lisbeth Lind Jensen, Årløsevej 18 B, Terslev, 4690 Haslev
Carsten Jørgensen, Gunslevmagle Skovvej 13, 4863 Eskilstrup
Jesper Værnhøj Jørgensen, Parkvej 62 I tv., 4800 Nykøbing F.
Pernille Kamp, Nøddelundvej 9, 4791 Borre.
Jane Knudsen, Sundtoften 196, Sundby, 4800 Nykøbing F.
Lise-Lotte Køppler-Nielsen, Nøderkær 3, 2760 Måløv

Karsten Larsen, Stensbyvej 7, 4772 Langebæk
Kirsten Larsen, Søndersognsvej 129, 4780 Stege
Lea Drisgård Larsen, Jernbanegade 15, 4863 Eskilstrup
Per Hovdreng Larsen, Lokesvej 3, 4873 Væggerløse
Per Østerlund Larsen, Magnolievej 6, 3630 Jægerspris
Henrik Errebo Løje, Enghavevej 31, Frejlev, 4892 Kettinge
Winnie Ørsted Malmberg, Alstrupvej 2, Alstrup, 4840 Nr. Alslev
Annette Mathiesen, Herredsfogedvej 14, 4970 Rødby
Hanne Lind Mortensen, Hulbyvej 54, 4220 Korsør
Torben Nielsen, Sdr. Vedby Skovvej 60, 4800 Nykøbing F.
Yvonne Ottesen, Bruntoftevej 14, Sørup, 4863 Eskilstrup
Anette Friis Pedersen, Nybyvej 21, Ovstrup, 4863 Eskilstrup
Vibeke Grønning Pedersen, Mølleskovvej 18, 2670 Greve Strand
Henrik Dunk Petersen, Krogedevej 5, 4874 Gedser
Christian Pommer, Godstedvej 26, 4894 Ø. Ulslev
Jan Hostrup Rasmussen, Søndergade 12, 4863 Eskilstrup
Thomas Svarre Rasmussen, Brønsager 81, 4000 Roskilde
Thomas Rubæk, Vignæsvej 66, 4862 Guldborg
Anette Spohr, Søndre Landevej 7, 4780 Stege
Maj-Britt Stauner, Ørslevvej 222, Ørslev, 4760 Vordingborg
Anette Elkjær Sørensen, Lillebrændevej 26, 4850 Stubbekøbing
Anne-Mette Holbæk Thomsen, Vestergade 22 st. tv., 4000 Roskilde.
Michael Thomsen, Fiskebækparken 91, Ørslev, 4760 Vordingborg
Christian Vibholm, Binnitzevej 35, 4930 Maribo
Lene Wilcken-Petersen, Adelgade 2 D, 4880 Nysted
Jan Wilcken Wulff, Kolkevej 5, 4892 Kettinge

INDHOLD

Bjørnstjerne Bjørnson: Undrer mig på	2
Knud Hansen, tidl. forstander på Askov Højskole: Kundskabens træ	3
Erik Kjølgaard, lærer på skolen: 25-års jubilæum på Nr. Ørslev Ungdomsskole	7
K. Holm Pedersen, forstander: Tale	9
Hakon Winther, skolens formand: Tale	11
Dagny Rytz, lærer på skolen: Frihed og fællesskab	13
Anette Friis Pedersen, elev på skolen: Frihed og fællesskab	17
Anne Dorte Larsen, tidl. elev: Safari	20
Grethe Birkedal Rasmussen, tidl. elev: Au-pair i London	23
K. Holm Pedersen: Mindeord	25
K. og K. Holm Pedersen, forstanderpar: Årets gang	26
Lars Kjær Larsen og Bente Brudsgård Nielsen, lærere på skolen: Årspraktik	33
Anette Friis Pedersen: Elevdagen	34
Skolens bestyrelse	35
Jubilarer	36
Nyt fra gamle elever	38
Skolens lærere	45
Elevfortegnelse	46

Årsskriftet koster i år 30 kr.
Send pengene snarest.

HUSK ELEVMØDET
lørdag den 8. oktober 1983

Vignetterne er tegnet af maleren Skeel-Ankersen.